Porneşti în cotidian şi, fără să vrei, te pomeneşti în legendă.

Să reflectăm puţin la tot ce e specific în această atmosferă de acţiune şi reacţiune vie, de convorbire între om şi evenimente, care face foarte des [să se mire (?)] pe străinii care coboară printre noi – şi pentru care faptul brut, evenimentul, are cu totul alt sens, statornic, grav şi verificabil – şi vom înţelege că existenţa românească se desfăşoară într-un fel de lume de basm, în care ceea ce numim „realitate pozitivă” se destramă într-o pluralitate dinamică şi animistă, în care interpretarea îşi caută totdeauna semnele bune sau rele. Şi acesta este alt caracter şi altă dimensiune prin care existenţa românească dobândeşte un profil propriu. De ea se leagă desigur observaţia că: „Românul e născut poet”, ori că: „Românul e deştept”. Şi tot de ea se leagă teama că: „Românul nu e statornic”, ori constatarea aşa-numitului „scepticism românesc”, a „caracterului nepractic al românului” ori a „lipsei lui de stăruinţă”...

Existenţa românească nu cuprinde însă numai lumea de aici, ci şi lumea de dincolo. Faptul că această lume e definită printr-un adverb, rămas fără referinţă, e plin de semnificaţii. Lumea de dincolo, pentru român, are o